

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ถือเป็นสิทธิอย่างหนึ่งที่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไทย พ.ศ.2550 มาตรา 60 โดยให้ประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย ซึ่งในประเทศไทยก็มีกฎหมายต่างๆ ที่บัญญัติขึ้นเพื่อจะรองรับสิทธินั้น คือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องซื้อขาย และ ละเมิด นอกจากกฎหมายดังกล่าวแล้วกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหายที่สำคัญอีกฉบับคือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 โดยใช้บังคับเพื่อมุ่งที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหาย โดยให้มีสิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า หรือสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชย ความเสียหาย ซึ่งเป็นการวางมาตรการเพื่อเป็นการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้น และให้สิทธิแก่ เจ้าหน้าที่ที่จะดำเนินคดีแทนผู้บริโภคเท่านั้น จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่กำหนดความรับผิดชอบ หรือการเรียกร้องสิทธิที่ไม่ต่างจากกฎหมายลักษณะละเมิดดังที่กล่าวมาแล้ว

โดยกฎหมายดังกล่าวนี้มีปัญหาในเรื่องของภาระการพิสูจน์ความรับผิดที่เป็นหน้าที่ของผู้เสียหายที่จะต้องกล่าวอ้างข้อเท็จจริงใดๆแล้วจะต้องเป็นผู้พิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำที่ทำให้ตนเสียหาย แต่ปัญหานั้นได้ถูกแก้ไขแล้วโดยกฎหมายฉบับใหม่ที่บัญญัติขึ้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว คือ พระราชบัญญัติความรับผิดตามกฎหมายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เพื่อให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายที่ได้รับบาดเจ็บหรือเสียหายจากสินค้าของตน โดยนำหลัก ความรับผิดเด็ดขาดมาใช้ (Strict Liability) และเป็นการผลักภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าสินค้านั้น ได้ก่อให้เกิดความเสียหายไม่ว่าจะโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ โดยผู้เสียหายมีหน้าที่พิสูจน์ว่าตน ได้ใช้หรือได้รับอันตรายจากสินค้าของผู้ประกอบการนั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าบทบัญญัติ นั้นช่วยให้ขั้นตอนและหน้าที่ของผู้เสียหายในกระบวนการพิจารณานั้นลดน้อยลง แต่ปัญหาที่สำคัญที่ ยังคงปรากฏอยู่ก็คือการได้รับการชดเชยค่าเสียหาย ซึ่งจะต้องรอให้กระบวนการพิจารณาเสร็จสิ้นและ ศาลพิพากษาตัดสินเพื่อกำหนดให้ผู้ประกอบการชดเชยค่าเสียหาย จึงจะเห็นได้ว่ากว่าที่ผู้เสียหายจะ

ได้รับการชดเชยเยียวยาต้องใช้เวลาพอสมควร และอาจจะได้รับการชดเชยที่ไม่ใกล้เคียงกับความเสียหายที่แท้จริง

เมื่อพิจารณาจากกฎหมายต่างๆ ที่กล่าวมานั้น บัญญัติขึ้นเพื่อจุดประสงค์ให้ผู้บริโภค ผู้เสียหายได้รับการชดเชย แต่ขั้นตอนที่จะได้รับการชดเชยนั้นจะต้องมีการเรียกร้องตามสิทธิที่ผู้บริโภค หรือผู้เสียหายนั้นมี ไม่ว่าจะตามข้อตกลงในสัญญา ตามกฎหมายลักษณะละเมิด หรือตามที่กฎหมายบัญญัติให้สิทธิไว้ หากได้มีการเรียกร้องแล้วผู้ประกอบการยินยอมให้การชดเชยแล้ว ก็ถือว่าเป็นอันยุติ แต่ถ้าปรากฏว่าผู้ประกอบการได้แย้งข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายกล่าวอ้างก็ต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริง ซึ่งจุดนี้เองที่เป็นประเด็นปัญหาค้างที่เคยกกล่าวไว้ คือระยะเวลาในการดำเนินคดี ซึ่งทำให้ได้รับการชดเชยที่ล่าช้าและไม่ตรงกับความเสียหายที่แท้จริง

ดังนั้นจึงควรมีแนวทางหรือมาตรการใดที่จะช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นการรองรับกับพระราชบัญญัติความรับผิดอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 ที่บัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้เสียหายให้ได้รับความคุ้มครองและได้รับการชดเชยเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งการนำการประกันภัยมาใช้เสริมหรือควบคู่กับกฎหมายดังกล่าวจึงน่าจะเป็นมาตรการหรือแนวทางเหมาะสมที่สุดเพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยค่าเสียหาย

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากที่ได้ทำการศึกษาลักษณะกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหายหรือผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยดังกล่าวในบทแรกๆ แล้ว ทำให้ทราบถึงปัญหาหรืออุปสรรคบางประการในการให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยเยียวยาในความเสียหายที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดและความเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปแก้ไขปัญหาดังกล่าวดังนี้

1. กรณีการนำประกันภัยภาคสมัครใจตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้กับสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ซึ่งปัญหาของการนำประกันภัยประเภทนี้คือปัญหาของบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนของ การประกันภัย ที่สามารถนำกฎหมายในส่วนของ การประกันวินาศภัย และการประกันภัยค่าจุนมาใช้ได้เพียงบางส่วน ซึ่งอาจมีบทบัญญัติที่ยังไม่ครอบคลุมถึงการประกันภัยความรับผิดในผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่มีกฎหมายประกันภัยเป็นการเฉพาะ และเนื่องจากประกันภัยภาคสมัครใจนั้นไม่เป็นการบังคับให้ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ของตนหากก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เลือกที่

จะไม่ทำประกันภัยเพราะเห็นว่าจะเป็นการเพิ่มภาระและต้นทุนในการประกอบการ แม้ว่าต้นทุนในส่วนนี้ผู้ประกอบการจะสามารถผลักภาระไปยังผู้บริโภคโดยคิดคำนวณรวมไปในราคาสินค้าได้ก็ตาม เมื่อปัญหาเกิดขึ้นว่าผู้ประกอบการน้อยรายที่จัดทำประกันภัยทำให้ผลที่ตามมาก็คือ การจ่ายเบี้ยประกันภัยของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยและมีหน้าที่ที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยแก่บริษัทผู้รับประกัน เพราะเมื่อมีจำนวนผู้ร่วมเสี่ยงภัยน้อยแล้วจำนวนเบี้ยประกันภัยที่จะต้องจ่ายจะมีจำนวนที่สูงซึ่งเป็นไปตามหลักของการเฉลี่ยความเสี่ยงภัย ดังนั้นจึงควรนำการประกันภัยภาคบังคับมาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ไม่ปลอดภัยและจะต้องมีมาตรการที่จะส่งเสริมและจูงใจให้ผู้ประกอบการให้ความสนใจ และเห็นถึงความสำคัญของการทำประกันภัยความรับผิดในผลิตภัณฑ์ เพื่อเป็นการช่วยลดความเสี่ยงของตนที่อาจจะถูกผู้บริโภค หรือผู้เสียหายฟ้องร้องเรียกให้ต้องชดใช้เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้น ซึ่งอาจมีการจูงใจโดยกำหนดว่าหากผู้ประกอบการรายใดจัดทำประกันภัยสำหรับผลิตภัณฑ์ของตนแล้วจะได้รับสิทธิพิเศษบางประการ เช่น อาจได้รับการช่วยเหลือ หรือลดอัตราเบี้ยประกันภัย ซึ่งวิธีการดังกล่าวต้องมีภาครัฐในการควบคุมดูแลด้วย เพื่อมิให้บริษัทผู้รับประกันภัยนำประโยชน์จากจุดนี้เพื่อไปแข่งขันและหากำไรจากผู้เอาประกันภัยได้

2. กรณีการนำระบบประกันภัยภาคบังคับ มาใช้บังคับกับสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ในกรณีที่สินค้าใดที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่ปลอดภัยหรือมีความเสี่ยงสูงที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น สินค้าอุปโภคบริโภคที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน อาทิ เวกซ์ภัณฑ์ยา หรือสินค้าประเภทอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันประกันภัยในประเภทความรับผิดอันเกิดจากผลิตภัณฑ์มีบริษัทประกันภัยหลายแห่งที่มีให้บริการ แต่เนื่องจากยังเป็นการประกันภัยภาคสมัครใจจึงทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่ให้ความสำคัญและตระหนักถึงประโยชน์ของการทำประกันภัยในลักษณะนี้เพราะเห็นว่าเป็นการเพิ่มภาระต้นทุนทางการผลิต และจำหน่าย ซึ่งจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าแล้วพบว่าในบางประเทศได้มีการนำระบบประกันภัยภาคบังคับมาใช้ควบคู่กับการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ หรือกำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสินค้าบางประเภทเป็นการเฉพาะ เช่น ประเทศออสเตรเลียได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Act) ว่าผู้ประกอบการจะต้องจัดหาหรือทำประกันภัยความรับผิดในผลิตภัณฑ์เพื่อคุ้มครองตนเองและเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าให้ได้รับการชดใช้เยียวยาโดยเร็ว หรือในประเทศเยอรมนีได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการที่จะต้องจัดทำประกันภัยความรับผิดสำหรับสินค้าประเภทเวชภัณฑ์ยารักษาโรค

ก่อนที่จะนำมาจำหน่ายในท้องตลาด โดยได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติยา (Drugs Act) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองและเพื่อให้ได้รับการชดใช้เยียวยาแก่ผู้เสียหายที่เกิดจากสินค้านั้น

หากประเทศไทยจะนำระบบการประกันภัยภาคบังคับมาใช้เพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการชดใช้ในทันทีที่มีความเสียหายเกิดขึ้น โดยนำวิธีการดังกล่าวไปบัญญัติไว้ในกฎหมายหลักที่จะให้ความคุ้มครอง เช่น พระราชบัญญัติความรับผิดตามกฎหมายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยแล้ว เห็นว่าจะเป็นการยุ่งยากและเป็นการบังคับที่กว้างจนเกินไปเพราะสินค้าบางประเภทอาจไม่ก่อให้เกิดอันตรายได้ง่ายโดยสภาพ หรือโอกาสที่จะเกิดความเสียหายนั้นมีน้อย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะกำหนดให้นำวิธีการประกันภัยภาคบังคับมาบัญญัติหรือกำหนดไว้ในกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับสินค้าแต่ละประเภทไป ดังเช่นกรณีการบังคับให้ทำประกันภัยความรับผิดสำหรับการประกอบธุรกิจน้ำมันเชื้อเพลิง¹ สำหรับการก่อสร้างอาคารซึ่งไม่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติอาคารแต่ได้กำหนดเป็นกฎกระทรวง เพื่อเป็นการสะดวกกว่าการที่จะไปแก้ไขในบทกฎหมายหลัก ดังนั้นหากจะนำการประกันภัยภาคบังคับมาใช้จึงสมควรที่จะกำหนดไว้เป็นกฎระเบียบ ข้อบังคับในสินค้าแต่ละประเภทที่เห็นว่าเป็นอันตราย หรือมีความเสี่ยงสูงที่จะก่อให้เกิดอันตราย เช่น กฎระเบียบว่าด้วยยา หรืออาหาร ให้ผู้ประกอบการธุรกิจดังกล่าวต้องจัดทำประกันภัย ความรับผิดตามกฎหมายอันเกิดจากสินค้านั้น เพื่อคุ้มครองบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าให้ได้รับการชดใช้เยียวยาความเสียหายอย่างรวดเร็ว เพื่อแก้ปัญหาความล่าช้าในการดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องสิทธิในการได้รับการชดใช้ค่าเสียหาย

กรณีว่าเมื่อมีการนำระบบประกันภัยภาคบังคับมาใช้บังคับแล้ว เกิดปัญหาว่าผู้ใดบ้างจะเป็นผู้ต้องจัดทำประกันภัย เพราะกฎหมายปัจจุบันได้ระบุให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบร่วมกันหากมีความเสียหายเกิดขึ้นซึ่งผู้ประกอบการนั้นมีความหมายรวมถึงผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้จำหน่ายด้วย ในกรณีนี้ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดให้ผู้ประกอบการ โดยมุ่งเน้นที่ผู้ผลิตและผู้นำเข้าสินค้าที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล หรือที่จดทะเบียนจัดตั้งในประเทศไทยเป็นสำคัญ เช่น กรณีผู้ผลิตก็กำหนดให้ผู้ผลิตที่จดทะเบียนการค้าในประเทศไทยให้เป็นผู้มีหน้าที่ดำเนินการจัดทำประกันภัย หรือในกรณีที่ผู้ผลิตเป็นบริษัทต่างชาติ แต่ได้มาจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในไทยและประกอบการผลิตในประเทศไทยก็ให้ถือว่าอยู่ภายใต้ข้อกำหนดจัดทำประกันภัยเช่นกัน แต่หากบริษัทต่างชาติและผลิตสินค้าต่างประเทศการนำสินค้ามาจำหน่ายในประเทศจะต้องกระทำการผ่านตัวแทนจำหน่ายหรือผู้

¹ ประกาศกรมธุรกิจพลังงาน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการจัดให้มีการประกันภัยความเสียหายแก่ผู้ได้รับความเสียหายจากภัยอันเกิดจากการประกอบกิจการควบคุมประเภท 3 พ.ศ. 2549 ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการกิจการควบคุมประเภท 3 ตามพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542 ได้แก่ สถานที่เก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง คลังน้ำมันเชื้อเพลิง และสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง เป็นต้น ต้องจัดให้มีการประกันภัยความเสียหาย แก่ผู้ได้รับความเสียหายจากอัคคีภัย หรือการระเบิด อันเกิดจากการประกอบกิจการควบคุมประเภทที่ 3

นำเข้าสินค้า ดังนั้นในกรณีนี้จึงสมควรกำหนดให้ผู้นำเข้าหรือผู้ที่เป็นตัวแทนจำหน่ายในประเทศมีหน้าที่ต้องจัดทำประกันภัยความรับผิด

ส่วนผู้ประกอบการที่เป็นผู้จำหน่ายรายย่อย ซึ่งมีอำนาจทางการตลาดและความสามารถในการแบกรับภาระในส่วนนี้ได้น้อยเนื่องจากเป็นเพียงผู้ค้าปลีก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าผู้จำหน่ายรายย่อยน่าจะได้รับการยกเว้นให้อยู่ในหลักเกณฑ์ข้อบังคับของการทำประกันภัย เพราะหากกำหนดให้ผู้จำหน่ายต้องทำประกันภัยความรับผิดเช่นเดียวกับผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือตัวแทนจำหน่ายแล้ว จะเป็นการสร้างภาระที่มากจนเกินไปและจะเป็นการทำประกันภัยที่ซ้ำซ้อนกัน ซึ่งหากผู้ผลิต ผู้นำเข้าได้จัดทำประกันภัยแล้วเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่บุคคลใด บุคคลผู้ได้รับความเสียหายนั้นก็ จะได้รับความคุ้มครองตามสัญญาประกันภัยที่ผู้ผลิต ผู้นำเข้าได้จัดทำไว้แล้ว ส่วนสินค้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นผู้ผลิต หรือผู้นำเข้าสินค้านั้นก็ต้องไปดำเนินไล่เบี้ยหรือพิสูจน์ว่าสินค้านั้นไม่ปลอดภัยเพราะเหตุจากผู้ผลิต ผู้นำเข้าเอง หรือเป็นเพราะผู้จำหน่ายสินค้านั้นเป็นผู้ที่ทำให้สินค้านั้นไม่ปลอดภัยขึ้นมาในภายหลัง

3. กรณีเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี

หากผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดีแล้ว จะเกิดค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีต่างๆ ซึ่งผู้เอาประกันภัยน่าจะได้รับความคุ้มครองจากกรมธรรม์ประกันภัย เนื่องจากเมื่อผู้เอาประกันภัยทำประกันแล้วย่อมต้องการได้รับความคุ้มครองทางการเงินหากมีความเสียหายเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายหรือแม้กระทั่งค่าใช้จ่ายต่างๆที่ใช้ในการดำเนินคดี แต่บทบัญญัติกฎหมายของไทยในปัจจุบันไม่ได้กำหนดถึงค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ว่าจะได้รับการคุ้มครองหรือไม่ จึงควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 โดยให้บริษัทผู้รับประกันภัยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีสำหรับผู้เอาประกันภัยด้วย นอกเหนือจากค่าสินไหมทดแทนที่ต้องชดเชยแก่บุคคลภายนอกผู้ได้รับความเสียหาย หรือเพิ่มเติมเงื่อนไขดังกล่าวในกรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดในผลิตภัณฑ์ด้วย เพราะการประกันภัยค่าเงินหรือการประกันภัยความรับผิดถือเป็นสัญญาที่มีความมุ่งหมายในการจัดให้มีการช่วยเหลือทางการเงินและเป็นการให้บริการอย่างแท้จริงแก่ผู้เอาประกันภัย

4. กรณีเรื่องค่าสินไหมทดแทน

บทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องประกันภัยระบุถึงค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสียหายจะได้รับว่าจะต้องเป็นจำนวนความเสียหายตามความเป็นจริง และที่สามารถตีราคาเป็นจำนวนเงินได้ แต่ปรากฏว่าในพระราชบัญญัติความรับผิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติให้ผู้เสียหายสามารถได้รับค่าเสียหายในกรณีความเสียหายทางจิตใจและค่าเสียหายเชิงลงโทษนอกเหนือจากค่าเสียหายตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งหลักกฎหมายประกันภัยยังไม่ครอบคลุมถึง ดังนั้นหากจะให้มีการชดใช้จึงควรมีการแก้ไขบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 869 โดยวางหลักความเสียหายความเสียหายทางจิตใจสามารถเอาประกันภัยได้ และเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 877 โดยระบุความเสียหายดังกล่าวด้วย และมีการกำหนดเงื่อนไขไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยความรับผิด ซึ่งจะต้องมีการวางรูปแบบกรมธรรม์ประกันภัยประเภทนี้ให้เป็นมาตรฐานเพื่อให้บริษัทที่รับประกันภัยจะได้นำไปใช้เพื่อให้การคุ้มครองเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

5. กรณีการจ่ายเบี้ยประกันภัย

เมื่อมีการนำการประกันภัยมาใช้กับกรณีแล้วจะมีปัญหาในส่วนของ การจ่ายเบี้ยประกันภัย นั้นซึ่งผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่จะต้องส่งเบี้ยประกันภัย ภาระจึงตกเป็นของผู้ประกอบการ จึงควรมีการให้ความช่วยเหลือจากภาครัฐ โดยการลดอัตราเบี้ยประกันภัยความรับผิด หรือโดยการให้การสนับสนุน โดยการช่วยแบ่งเบาภาระจำนวนเบี้ยประกันภัย ซึ่งแนวทางนี้ต้องพิจารณาว่าผู้ประกอบการในลักษณะใดสมควรที่จะได้รับการช่วยเหลือ ซึ่งหากพิจารณาจากผู้ประกอบการภายในประเทศไทยแล้ว ก็เห็นว่าผู้ประกอบการรายย่อย ผู้ประกอบการขนาดย่อม หรือผู้ประกอบการขนาดเล็กน่าจะได้รับความช่วยเหลือในด้านการจ่ายเบี้ยประกันภัย เพราะเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการรับภาระค่าเบี้ยประกันภัยน้อย โดยการให้ความช่วยเหลือ อาจจะทำด้วยวิธีการจัดตั้งเป็นกองทุนเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการรายย่อย โดยการจัดตั้งองค์กรใดๆ ขึ้นมาเพื่อคอยควบคุมดูแล และจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของหน่วยงานภาครัฐ

6. กรณีการนำหลักกองทุนประกันความเสียหายมาใช้

ปัญหาของการจัดตั้งกองทุนประกันความเสียหายนั้นจะต้องเป็นการจัดตั้งโดยภาครัฐเป็นผู้ริเริ่มและควบคุมดูแล แต่การตั้งกองทุนนั้นรัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณบางส่วนเพื่อมาใช้ในการนี้ จึงอาจทำให้ต้องนำรายได้บางส่วนที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศลดน้อยลง ดังนั้นเพื่อไม่เป็นการเพิ่มภาระให้กับภาครัฐจึงเห็นว่าควรแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการนำการประกันภัยภาคบังคับมาใช้โดยจัดให้มีการรวมตัวกันระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจในสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ประเภทหรือชนิดเดียวกันโดยให้อยู่ในความดูแลของรัฐ และให้มีมาตรการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการทำประกันความรับผิดในผลิตภัณฑ์ สำหรับประกันความเสี่ยงของผู้ประกอบการที่

ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย เพื่อเป็นการชดใช้เยียวยาความเสียหายที่เกิดแก่ผู้เสียหายอันเกิดจากผลิตภัณฑ์ในกรณีสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และในขณะเดียวกันก็เป็นการลดภาระแก่ผู้ประกอบการที่อาจถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย

การประกันภัยนั้นจึงเป็นมาตรการสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมที่บุคคลเป็นส่วนตัวหรือเป็นคณะบุคคลใช้ป้องกันบรรเทา หรือผ่อนคลายการสูญเสียทางเศรษฐกิจ อันสืบเนื่องมาจากการเสียชีวิตของผู้เป็นกำลังสำคัญของครอบครัวหรือการสูญเสียทรัพย์สินอันเกิดขึ้นได้จากภัยที่เกิดขึ้น ซึ่งการทำประกันภัยนอกจากจะมีประโยชน์ต่อธุรกิจประกันภัยภายในประเทศแล้ว ยังส่งผลดีต่อธุรกิจการผลิตและจำหน่ายสินค้าภายในประเทศและต่างประเทศ โดยเมื่อผู้ประกอบการใดได้จัดทำประกันภัยความรับผิดชอบแล้ว ผู้บริโภคก็จะสามารถเชื่อมั่นได้ว่าหากเกิดความเสียหายใดๆจากสินค้าแล้วจะได้รับการคุ้มครองและได้รับการชดใช้เยียวยาทันทีที่ได้รับ ความเสียหาย และเชื่อมั่นในสินค้านั้นส่งผลให้เกิดการเพิ่มกำลังในการซื้อสินค้ามากขึ้นอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการเอง อีกทั้งยังส่งผลโดยรวมต่อเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย